

give DSB, der nu er kunde hos Banestyrelsen, optimal service for at få tingene til at fungere. For det er jo ikke kun et spørgsmål om at indkøbe nogle flere skinner; det er ikke kun et spørgsmål om at få rettet skinner op, det er også et spørgsmål om, at man tilrettelægger banetrafikken på en langt mere hensigtsmæssig måde, end tilfældet er i øjeblikket.

I den forbindelse har vi jo set, at man fra regeringens side foreslår, at der skal afsættes så meget ekstra til DSB Gods, at det svarer til, at hver medarbejder i DSB Gods skal have tilført 200.000 kr. om året i tilskud.

Vores spørgsmål er: Er det længere en statsopgave at drive DSB Gods, når der rent faktisk er i hundredvis af private operatører, som hver eneste dag driver godsvirksomhed uden at få 200.000 i tilskud om året pr. medarbejder, uden at det er staten, der skal gå ind og sikre det?

Derfor er vores forslag, at DSB Gods bliver gjort til en privat virksomhed og kommer ud af finansloven, og at man så overlader til private erhvervsfolk at drive det videre, antagelig med overskud.

Vi har også set, at trafikministeren er indstillet på at gøre det, som vi foreslog for 10 år siden, nemlig at statens andel af SAS-aktierne bliver solgt på det private marked; der er ingen grund til, at staten skal eje en andel af SAS.

Dengang fik vi at vide, at hindringen var, at Norge og Sverige ikke ville tillade, at det kom på private hænder. Vi kan forstå, at holdningen både i Norge og Sverige har ændret sig, og det mener vi at regeringen skal benytte sig af. For hvis vi har mulighed for gennem privatiseringer at få nogle engangsindtægter til statskassen, så har vi også mulighed for at få nedbragt gælden. Og der blev sagt meget fra Venstre i dag, men synspunktet om, at statens gæld skal nedbringes, er jo rigtig, og derfor medvirker vi gerne til at skaffe staten nogle ekstra indtægter, så vi kan få gælden nedbragt.

Til slut vil vi fra Fremskridtspartiets side minde regeringen om, at ét er finanslov, noget andet er jo så altså også, hvad der i øvrigt skal ske i folketingssamlingen. Og det hjælper ikke meget, hvis Folketinget vedtager en ramme i form af en finanslov, og det så viser sig i løbet af året, at tingene skrider.

Derfor er det vores opfordring, at den finanslovaftale, der bliver indgået, er en finanslovaftale, der er så robust, at den kreds af partier, der er med, også har en forpligtelse til løbende i løbet af år 2000 at justere, hvis der bliver brug for

det, og er så robust, at hvis man ikke får gennemført et Combussalg eller andre ting, så har alternativer i skuffen, sådan at skatteyderne oplever, at år 2000 ikke bare er det første år i det nye årtusind, men rent faktisk også et år med en perspektivrig finanslov.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Når man studerer regeringens finanslov, så synes jeg, man flere steder sidder med den fornemmelse, at der mangler nogle visioner.

Lad mig give nogle eksempler:

Det ene er på hele politiområdet. Der har statsministeren udtalt sig markant, og justitsministeren har udtalt sig, men når man så går til finansloven, så virker den utrolig defensiv. Man skal sidde og fikle med forskellige beregninger osv., og det er, som om regeringen ikke kan finde ud af, hvad der i grunden er behov for.

Hvorfor møder vi ikke her en offensiv regering, som har et bud på, hvad der bør ske, når vi skal indgå et nyt politiforlig?

Der er et område, hvor regeringen er meget passiv. Det er på hele familieområdet. Der huser vi alle statsministerens markante udtalelser i tv. Og når man så ser forslaget til finanslov, ja, så er der stort set ingenting. Den socialdemokratiske ordfører har prioriteret anderledes og er slet ikke kommet ind på det i sin ordførertale. Man er stolt af, at man har fået etableret en række institutionsløsninger, men så er man også færdig. Det at give familierne større valgfrihed er man overhovedet ikke optaget af, selv om der er mange familier, der ønsker det.

Når man vurderer finanslovsforslaget, må man jo også vurdere det i lyset af, at vi har en utrolig stærk international højkonjunktur, og i det lys må man spørge: Er regeringen så virkelig ambitiøs, når det gælder om at betale den store offentlige gæld tilbage? Det mener jeg ikke man kan sige. Regeringen lægger sine papirer frem om, at man forventer et overskud på drifts-, anlægs- og udlånsbudgettet på 7,1 mia. kr. i indeværende år og 7,9 mia. kr. næste år. Men når man tager i betragtning, at der i 1995 var et underskud på over 31 mia. kr., i 1994 et underskud på 40 mia. kr. og i 1993 et underskud på knap 50 mia. kr., så synes jeg, at vi i en højkonjunktur mangler nogle ambitioner for virkelig at få betalt gælden tilbage. Jeg mener, at vi har et ansvar for, at vi ikke gældsætter næste generation.

I flere af papirerne, de mange dokumenter, vi har fået, kan man også mellem linjerne fornem-